

Milí přátelé,

dovoďte, abych Vám nejprve popřál krásné dny prázdnin a dovolených.

V řadě novin a časopisů bývají právě prázdniny považovány za „okurkovou sezónu“. Nebývají totiž tak bohaté na události jako jiná období v roce. Lidé cítí potřebu zastavit se a získat nadhled nad každodenním shonem a starostmi.

Také naše „Mana“ je tento měsíc o několik stran útlejší. Přesto věřím, že v ní naleznete řadu zajímavých a hodnotných informací. Při psaní tohoto úvodníku mne napadla zdánlivě dětinská a úsměvná myšlenka: „Bůh na dovolenou ani na prázdniny nejezdí...“. Vždyť je to samozřejmé, řekneme. Nejsem si však jistý, zda si skutečně vždy uvědomujeme, jak obrovský dar to je. Bůh nepotřebuje mobil a přesto je stále dostupný, Bůh není závislý na internetovém připojení a přesto je stále „on line“. Neodjíždí do zahraničí ani na služební cesty.

Zkrátka, je vždy s námi a máme-li pocit, že se odmlčel, bývá chyba na naší straně.

Jeho láska k nám proudí neustále a záleží na naší momentální dispozici, jak ji dokážeme vnímat a přijímat.

V minulém čísle našeho farního časopisu jsme se loučili s naším otcem Ladislavem, který odchází do nového působiště. Někteří si snad mysleli, že Bůh možná ze Třebovic odjel na jakési prázdniny nebo si snad vybírá zasloužené volno. On však ukázal, že nás neopouští. Proto mu dnes můžeme děkovat za to, že nám opět posílá kněze.

Vítáme tak mezi námi nového pana faráře, otce Jana Mazura, který přichází z Třince, kde dosud působil jako kaplan. Přejeme mu, aby zde nalezl opravdovou farní rodinu. Rovněž mu přejeme mnoho Božího požehnání a sil při plnění jeho nelehkého, ale krásného poslání.

A celé naší farnosti, nám všem přejeme, abychom nikdy neměli pocit, že Bůh má dovolenou...

Lukáš Volný

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. srpen – středa	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
4. srpen – sobota	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5. srpen – neděle	18. neděle v mezidobí
6. srpen – pondělí	Svátek Proměnění Páně
8. srpen – středa	Památka sv. Dominika, kněze
9. srpen – čtvrtek	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. srpen – pátek	Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. srpen – sobota	Památka sv. Kláry, panny
12. srpen – neděle	19. neděle v mezidobí
14. srpen – úterý	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. srpen – středa	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
19. srpen – neděle	20. neděle v mezidobí
20. srpen – pondělí	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. srpen – úterý	Památka sv. Pia X., papeže
22. srpen – středa	Památka Panny Marie Královny
24. srpen – pátek	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
26. srpen – neděle	21. neděle v mezidobí
27. srpen – pondělí	Památka sv. Moniky
28. srpen – úterý	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. srpen – středa	Památka Umučení sv. Jana Křtitele

MALÁ KATECHEZE – Prsten

Není to tak dávno, kdy ten, kdo neviděl filmové zpracování Tolkienova Pána prstenů, jakoby téměř nežil... Hlavní role v této filmové trilogii byly stejně jako v knize přisouzeny malému Frodovi a jeho přátelům. Přesto v pozadí všeho dění byl mocný prsten, který své majitele přetvářel k obrazu svému. Takovéto pojetí mocného prstenu není pouhým výplodem Tolkienovy fantazie, ale má svou oporu v historii, která prstenům připsala nejednu významnou roli. Prsten byl odjakživa symbolem moci, svobody a síly. Důvodem je zejména jeho kruhový tvar, čímž symbolika prstenu souvisí

se symbolikou kruhu. V Egyptě byl prsten grafickým znakem pro věčnost, v předním orientu měly kouzelné prsteny chránit před zlem a nemocemi. V Řecku směli prsteny nosit pouze svobodní muži, v Římě senátoři a Jupiterův kněz (Jupiter byl obdobou řeckého boha Dia, byl vládcem římského panteonu a všech bohů). Současný zvyk výměny prstenu při uzavírání manželství má

svůj původ rovněž v Římě. Obrovský význam měly dlouhou dobu prsteny pečetní. Ve Starém zákoně čteme v knize Genesis (Gn 41, 42), že faraó dal Josefovi všechnu moc... „sňal z ruky svůj prsten“ a „dal jej na ruku Josefovi“. Podobně učinil perský král Xerxes, když dal svému důvěrníku Hamanovi plnou moc nad židy (Est 3,10). Pečetní prsten je také odznakem nedotknutelnosti (Da 6,17; 14,10).

Nový zákon opět představuje prsten v antickém pojetí jako znak důstojnosti. V Jakubově listu se dočteme, že podle zlatého prstenu usuzujeme na bohatého muže. Po návratu marnotratného syna nechává jeho otec služebníky, aby mu dali na ruku prsten jako znamení opětovného nabytí synovských práv (Lk 15,22).

V pozdějším křesťanském pojetí je prsten především znakem vazby, spojení a věrnosti (např. již dříve zmiňované manželství). Prsten byl jednou z korunovačních insignií krále jako symbol jeho spojení se zemí, kde vládne. Prsteny, které dostávají řádové sestry, jsou symbolem nevěst Kristových, které mu zasvětily své duše. Biskupský prsten je pečeť víry a ukazuje, že jeho nositel je ženicem církve. Rybářský prsten, který smí nosit jen papež, má obdobný význam jako prsten biskupský.

Vidíme, že význam prstenu v dějinách byl a dosud je značný. Není tedy divu, že mu J. R. R. Tolkien svěřil hlavní roli ve svém díle a „obdařil ho“ mimořádnou mocí.

Podle knihy *Slovník biblických obrazů a symbolů*
zpracoval Lukáš Volný

SVATÝ MĚSÍCE

Sv. Monika

Když jsem vybíral z opravdu bohatého „repertoáru“ srpnových světců, uvědomil jsem si, že jsme dosud zanedbávali ženy. Příležitost k nápravě mi dala sv. Monika, jejíž památku budeme slavit 27. srpna. Tato velká žena je známa především jako matka velkého učitele církve sv. Augustina. Měla však také vlastní život a zejména její prosby,

modlitby a příklad přivedly Augustina na cestu ke svatosti.

Monika se narodila kolem roku 332 v Numidii, dnešním Alžírú. Měla tři děti, z nichž největší starosti jí působil právě Augustin. Žil bohapustým, hýřivým životem, delší čas byl také stoupencem bludu manichejismu (jeho zakladatel Mání si nárokoval, že v jeho osobě se naplňuje budhis-

mus, zarathuštrismus a křesťanství). Svatá Monika následovala svého syna nejprve do Říma a pak i do Milána. Přestože zejména její zásluhou Augustin přijal křest a stal se dokonce biskupem, této radosti se již nedožila. V roce 387 se se svým synem vracela z Itálie do Afriky a v Ostii (Itálie) ji v říjnu toho roku zasáhla smrt.

Památka sv. Moniky byla v roce 1969 přeložena na 27. srpna, tedy den před slavním památkou jejího syna... Svatá Monika je patronkou křesťanských žen a matek, bývá vzývána za záchranu duší dětí. Znázorňována bývá s vdovským závojem, knižkou nebo křížem, mnohdy také jako augustiniánka kvůli svému synovi.

(Lukáš Volný)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- V neděli 5. srpna při velké mši svaté v 9.30 hodin společně oslavíme 90. narozeniny P. Jana Jeřábka, salesiána, který v naší farnosti na konci 60. let minulého století několik měsíců působil.
- Program poutní slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v naší farnosti:
  - středa 15. srpna** 16.45 hodin – společná modlitba nešpor
17.00 hodin – mše svatá
  - neděle 19. srpna** 7.30 hodin – mše svatá
9.30 hodin – mše svatá
- Upozornění pro rodiče – chcete-li, aby Vaše děti v následujícím školním roce navštěvovaly náboženství, odevzdejte přihlášky nejpozději do 26. srpna na faře nebo v sakristii.

STRÍPKY

Upřesnění k minulému číslu

V minulém čísle Many jsme uveřejnili článek **Reakce**, jehož součástí byla básně „Jak to bylo“. Autorkou básně, jak bylo uvedeno, je paní Schlossarková, známá hlučínská básnířka. Nedávno byla dokonce v anketě MF DNES zvolena druhou nejvýznamnější osobností Moravskoslezského kraje.

Toto upřesnění uvádíme proto, že někteří čtenáři minulého čísla omylem přisoudili autorství básně Žanetě Volné, která však byla autorkou pouze již zmíněného článku Reakce.

redakce MANY

KNÍŽNÍ OKÉNKO

Nedávno jsem přečetla dvě knihy Erica-Emmanuela Schmitta, který je v současné době zřejmě nejpřekládanější francouzsky píšící autor. Narodil se v Belgii v roce 1960. Po studiích filozofie vyučoval počátkem 90. let filozofii, ale po velkém úspěchu svých divadelních her se začal věnovat pouze psaní. Nyní žije v Bruselu. Je autorem sedmi divadelních her a devíti próz.

Největší úspěch u dospělých i mladších čtenářů má Schmittův cyklus o neviditelném. Jde o volnou řadu příběhů o světových náboženstvích (křesťanství, judaismu). Kouzelně naivním dětským pohledem tu prostřednictvím jímavých příběhů a rozhovorů dětí s jejich staršími ochránci uvažuje o základních pojmech a hodnotách lidského života a smrti.

Křesťanství je věnována kniha *Oskar a různé paní*. Jde o příběh devítiletého chlapce

Oskara, který umírá v nemocnici na leukémii. Malý rozumbrada prožívá v posledních deseti dnech svého života jakoby každý den celé desetiletí a o svých zkušenostech píše dopisy Bohu.

V jeho pozorováních, nápadech, zážitcích a úvahách se snoubí komická bezprostřednost s moudrostí umírajícího.

Knihu, která je věnována judaismu, nazval E. E. Schmitt *Noemovo dítě*.

Děj se odehrává za 2. světové války. Hrdinou příběhu je malý židovský chlapec Josef, který se dostane do úkrytu v klášteře, kde katolický kněz otec Pemza jej a několik desítek dalších dětí ukrývá pod falešnou identitou před deportací do koncentráku. Otec Pemza v Josefovi, který nebyl doma vychováván v židovské víře, probudí zájem o Boha. Pomůže v něm vybudovat vědomí vlastního židovství. Rovněž Josefovi předá soucit s každým člověkem, který se ocitne v ohrožení, a také touhu pomáhat všem, kteří jsou v nouzi, bez ohledu na víru a náboženství. Oba příběhy přinášejí mnoho poučného k zamyšlení pro věřící i nevěřící.

(Majka Dostálová)

OKÉNKO PRO DĚTI

Ahojky děti, jak si užíváte prázdniny? My želvičky jsme ve svém živlu, koupání a sluníčko, to je naše.

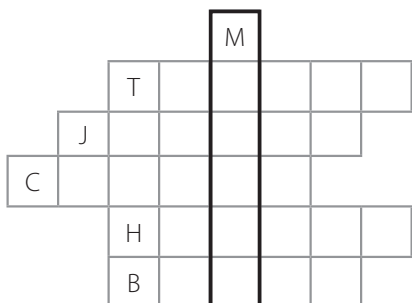
Znáš písničku „Když jsem já sloužil to první (druhé...) léto, vysloužil jsem si zvířátko za to“? Trošku jsem ji popletl. Opraviš ji?

A ten vůl
a to tele
a ta kráva
a ten vepř
a ta husa
a ta kačka
a to kuře

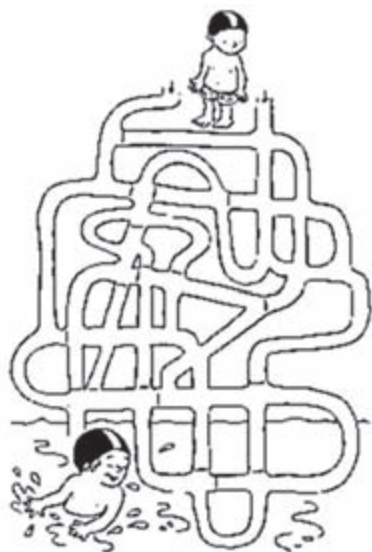
hubou mele
bláto tlačá
chodí bosa
krákoře běhá po dvoře
jako pepř
jako stůl
mléko dává

Krájel jsem si ovoce. Měl jsem 6 kusů, někdo mi je rozházel a jedno ovoce mi chybí. Když spojíš části rozkrájeného ovoce a doplníš do křížovky, dozvíš se, které se ztratilo.

Znázorňuje tento obrázek podobenství nebo skutečný příběh? Přečti si Matoušovo evangelium 13. kapitolu a pak si obrázek můžeš vybarvit. (Menším at' rodiče pomohou.)

Pomoz najít malému klukovi cestu do vody

Tento měsíc si připomínáme svátek Proměnění Páně. Vyluštíš osmisměrku?

J	S	T	P	,	T	O	B	J	O	E
A	T	P	Ř	B	O	Ž	Í	S	Y	N
K	R	R	Í	I	K	A	L	B	O	Í
U	A	O	C	M	S	N	Ý	Ů	J	N
B	C	M	H	Z	I	T	Š	M	N	E
Á	H	Ě	O	T	Á	R	A	Í	I	Š
Z	L	N	D	J	T	K	T	N	Z	Í
E	A	Ě	A	E	Ž	S	A	Á	Y	Ř
Ň	S	N	P	Ž	L	Í	Ř	Z	O	K
V	A	Í	N	Í	N	E	Š	Ě	D	Z
E	L	I	Á	Š	Ý	S	Y	N	"	V

BÁZEŇ, BÍLÝ ŠAT, BOŽÍ SYN, ELIÁŠ, HLAS, JAKUB, JAN, JEŽÍŠ, MOJŽÍŠ, OBLAK, OSLNIT, PETR, PROMĚNĚNÍ, PŘÍCHOD, STÍN, STRACH, TŘI STANY, VZKŘÍŠENÍ, ZÁKAZ, ZÁŘE, ZDEŠENÍ

...z deníku želváka Oskara

Jak jsme potkali nové kamarády

Každé prázdniny chodíme do zoologické zahrady. Tentokrát nás šlo víc. Já, tatínek, sestra Ema, bráška Kvído a kamarád slůně Bimbo. Hned za bránou jsme pozdravili plameňáky a nosorožce a pospíchali jsme dál, ať všechno stihneme. Krmili jsme rybičky a jiná zvířátka, ale jen ta, u kterých je na ceduli napsáno, že se to smí. Jen slůně Bimbo žádné zvířátko nekrmil. Pořád nám tvrdil, že má hrozný hlad a že máme krmit jeho, ale maminka nám sbalila tolik dobrot, že jsme se najedli všichni. U jednoho stánku nám tatínek koupil zmrzlinu. Sedíme, lížeme tu studenou dobrotu a z ničeho nic Ema

vykřikla: „Kde mám zmrzlinu?“ Díváme se na zem, jestli jí nespadla, a najednou mi zmizela z hlavy má oblíbená čepička. „Kde je? Kdo mi ji shodil? Byl jsi to ty, Bimbo?“ Ale ten vůbec nevěděl, že se něco děje. Seděl zmrzlináři skoro na klíně a lízal už asi třicátou zmrzlinu. Kvído začal plakat: „Kde mám svůj nafukovací balónek?“ Tatínek už toho měl dost. Začal se zlobit, že to není samo sebou. Vtom se nad námi

ozvaly dva hlásky: „Promiňte, my jsme si mysleli, že bude legrace. Když, s námi si nikdo celý den nehraje.“ Zvedli jsme hlavy a hned jsme se přestali zlobit a začali se smát. Bylo to srandovní. Dvě malé opičky byly omotané vysoké žirafě kolem krku, na hlavě moji čepečku, v packách Eminu zmrzlinu a házely si Kvidovým balónkem. Smáli jsme se ještě,

když se nám Pif, Paf a Puf představili. Paf je žirafa a Pif a Puf jsou opičky. Hráli jsme si s nimi s balónkem a oni nám u toho ukazovali, co se naučili v cirkuse, než se nastěhovali do zoo. Hrozně rychle nám to uteklo a už jsme museli domů, ale teď si za nimi chodíme hrát každé odpoledne. Až někdy půjdete do zoo, dejte si pozor na zmrzlinu.

Mějte se sluníčkově.
A jestli o prázdninách zažijete něco zajímavého, napište mi. (Předejte pak Lence Volné, která to za mě napíše do některého čísla MANY.)

(Lenka Volná)

OKÉNKO PRO RODIČE

Kámen - nůžky - papír

Stála jsem na nástupním ostrůvku a bezděčně pozorovala dění kolem sebe. Náhle mě upoutal veselý dětský hlásek: „Kámen – nůžky – papír“. Touto primitivní hrou, ke které stačí jedna ruka, si zpříjemňovala dlouhé čekání na tramvaj maminka s asi pětiletou holčičkou. (Mohla také netrpělivě přešlapovat a nadávat na městskou hromadnou dopravu.) Zaujalo mne, s jakým nadšením a urputností se holčička snažila maminku porazit. Nedařilo se, maminka stále vyhrávala. Dívčka se snažila

maminku všemožně „oblafnout“, dokonce se snažila vyškemrat změnu pravidel, jen aby mohla vyhrát. V duchu jsem musela obdivovat maminčinu trpělivost a důslednost, s jakou trvala na daných pravidlech hry. Laskavě, ale pevně, bez emocí.

Proč píšu o takové hlouposti? Protože jsem v ní postřehla důležitý výchovný moment. Výchovu k trpělivosti, čestnosti, pravdě, respektování daných pravidel a k přijímání porážky.

(Broňa Volná)

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Obraz a podoba aneb pokus o sociální teologii

Z textu Písma, který jsme četli při liturgii 15. neděli v mezidobí, mě zaujala myšlenka, ve které je Ježíš Kristus nazýván jako věrný obraz neviditelného Boha (srov. Kol 1,15). Okamžitě jsem si vzpomněl, že do této role jsou povoláni i samotní lidé při svém stvoření (Gn 1,26).

Rozdíl mezi obrazem Boha v nás samotných a bezvýhradným obrazem, které předvádí jeho Syn, zakoušíme každodenně ve svých strastech a neúspěších. Pouze na základě našeho života a jednání můžeme poměřovat dorůstání k plnosti obrazu Boha v nás. Pokud si připustíme, že člověk obrazem Božím zůstává i po provinění (Gn 9,6), pak nás nutně musí zasáhnout vědomí veliké důstojnosti každé lidské bytosti. Ano, byli jsme předurčeni k velikosti, ale zvolili jsme si příjemnější tanečky egyptské.

V kázání po evangeliu, kde je popisován příběh o milosrdném Samařanovi, nám otec Ladislav řekl, že jako praví křesťané budeme poznáni pouze tehdy, až po nás budou vidět plody lásky a služby jeden druhému. Když jsem přemýšlel nad symbolikou tohoto evangelia (Lk 10, 25–37), musel jsem přiznat, že se v něm skrývá opravdový návod, jak jít k plnějšímu obrazu Boha v nás.

Myslím na onoho muže, který sestupoval z Jeruzaléma do Jericha. Jericho bylo město hluboko položené pod Jeruzalémem u Mrtvého moře. Můžeme ho považovat za symbol hříchu, konzumu a smyslnosti. Co asi onoho muže přimělo, že se vydal směrem „dolů“? Když se podíváme na dnešní

svět, pak lépe pochopíme jednání tohoto muže. Mnohokrát za den na nás útočí pokušení a svody tohoto světa a je nad lidské síly těmto svodům odolávat. Pokud si k tomu ještě představíme neméně sváděnou třídu „kněží“ a vládců v Jeruzalémě, kteří káží vodu a pijí víno a jsou podobni obilným hrobům a uvnitř zapáchají hnilobou, pak už samotný sestup do Jericha je pro každého z nás jen formální záležitostí. Člověk na svém putování životem bez pravidel a zbaven jistot, víry v sebe a Boha, bez pozitivního a osobního příkladu hodného k následování je nadále oškubáván jinými zoufalci, kteří směřují také do hlubin k Jerichu. Nezřídká takoví lidé padnou do léčky zcela. Ideály, kterými tento člověk žil, falešné představy o životě a světě, neživá dogmata a jistoty, které si hýčkal, ho už nemůžou zachránit, protože jsou jen pouhými iluzemi, které jsou symbolizovány oním knězem a levitou, kteří se mu jako polomrtvému vyhnuli.

A hle, přichází Samařan, ten, který je nenáviděný všemi Izraelci. Tehdy nadchází okamžik, kdy se nám nabízí holá pravda, která nás může osvobodit. Jsou to větší okamžiky v životě, kdy jsme na dně a nám se začíná odkrývat pravda o nás samých. Zjišťujeme, že jsme slabí a hříšní a ten, kterého jsme nejvíce nenáviděli, nás právě v tento okamžik navštěvuje a uštěďruje nám poslední ránu z milosti, neboť se projevuje jako lepší člověk než my. Veškeré naše projekce nenávisti se otřásají v základech, když nám takový člověk jako jedi-

ný dokáže pomoci. Dokonce nám má být příkladem a tehdy začíná být naše ego pokorováno, neboť odněkud „shůry“ zaznívá naléhavý hlas: „Jdi a jednej také tak.“ Ten hlas je hlas Kristův, hlas našeho svědomí, který nás nenechává na pochybách jaké jednání vede k naplnění Božího obrazu v nás. Milosrdný Samařan najednou se stává prototypem jednání Ježíše Krista v konkrétní situaci, a přitom tento Samařan (zde jako hanlivý název), není nikdo jiný, než člověk, který si prošel stejnou cestu dolů do Jericha, avšak někde v půli pochopil, že se jedná o cestu do pekel a hnout lítostí pomáhá—obrací se („až se budu vracet“ srov.

Lk 10, 35) a nastupuje dlouhou cestu zpět do posvátného Jeruzaléma, tentokrát už do onoho nebeského.

Když si vzpomenu na náš kraj „rázovitý“, kde při každé cestě do práce městem potkávám spousty polomrtvých a sociálně vyloučených lidí, musím se stydět, když se jim vyhnu a ještě v duchu se ospravedlňuji rozšířenou modlitbičkou: „Však kdyby se více snažili nedopadli by tak, však nakonec teď už je pro ně stejně pozdě; vždyť by žádou pomoc nepřijali a kdo ví, jestli ji ještě hledají.“

Kdepak je potom ta naše podobnost s Bohem?

(Ivo Křížka)

RECEPTÁŘ

Chocolate Chip Cookies (sušenky)

Ingredience:

115 g másla	157 g hladké mouky
100 g hnědého cukru	70 g jemných oves. vloček
100 g práškového cukru	½ kávové lžičky soli
1 vejce	½ balíčku prášku do pečiva
1 kávová lžička vanilk. cukru	120 g hořké (mléčné) čokolády

První směs: smícháme máslo s cukrem, přidáme vejce a vanilkový cukr.

Druhá směs: smícháme ovesné vločky s moukou a práškem do pečiva a přidáme sůl.

Do 1. směsi přidáme 2. směs. Vše zpracujeme v těsto. Potom přidáme čokoládu pokrájenou nadrobno (nestrouhat). Kávovou lžičkou vykrajujeme z těsta malé kousky, které klademe na plech pokrytý pečicím papírem. Pečeme 8–10 minut při 190 °C. Budeme mít 36 až 40 kousků.

Dobrou chuť přeje Lenka Stará.

MANA – Měsíční Aktuality Naší farnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava–Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava–Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.volny.cz/trebovice.fara>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,–

Uzávěrka příštího čísla je 15. 8. 2007